Lumi és a virág, ami nem akart kinyílni

Egy puha, halk történet a türelemről, az Idő Fájáról, és arról, hogy néha a várakozás épp akkor ad valamit, amikor már nem siettetjük.

Azon a kora reggelen, amikor a nap még csak félig ébredt, Lumi az Idő Fájához ballagott. Ez egy öreg tölgy volt a domb tetején, olyan magas, hogy Luminak hátra kellett dőlnie, ha a tetejét akarta látni. Az alsó ágairól apró homokórák lógtak.

Lumi a táskájából óvatosan elővett egy kis cserepet, és letette a fa tövébe. Benne egy zöld bimbó pihent, amit még tegnap öntözött meg. Azóta egyfolytában azt várta, hogy kinyíljon.

Most leguggolt mellé a fűbe, ahol a fűszálak hegyén még ott ült a harmat. Egy méhecske zümmögött el a feje fölött. Lumi a bimbót figyelte, és várta, hogy mozduljon valami, de az csak ült csendben, mint egy zárt kis tenyér.

„Hát te miért nem nyílsz ki?”, kérdezte Lumi.

Lumi közelebb hajolt, és egészen halkan suttogott neki: „Gyere, nyílj ki! Itt vagyok. Várlak.”

De a bimbó semmit sem csinált. Ugyanúgy ült, ahogy addig. Lumi sóhajtott egyet, és felnézett a fa öreg ágaira.

Az Idős Tölgyfa ágai lassan ringtak a szellőben. Olyan volt, mintha lélegezne.

„Te mit csinálsz, amikor várnod kell?”, kérdezte Lumi.

A Tölgyfa lehajtott egy ágat, és lassan, mély hangon szólt: „Megnézem, hol tart a fény a dombon. Később megnézem újra. Közben eltelik a nap.”

Lumi felpillantott a dombra. A fény tényleg odébb csúszott egy kicsit, amíg beszéltek.

A Tölgyfa nem zsörtölődött, és nem siettette a napokat. Csak állt, és nézte, ahogy a fény végigcsúszik a dombokon.

Lumi lehuppant a fűbe, és nem sürgette többé a bimbót. Csak figyelt. Nézte, ahogy a méhecske virágról virágra szállt, ahogy a harmat felszáradt, ahogy egy felhő áthúzódott a nap előtt.

És akkor, egészen halkan, a bimbó megmoccant. Picit. Mintha sóhajtott volna.

Lumi nem szólt semmit, csak nézte. A bimbó még egy kicsit mozdult. Egy szirom félénken kibontotta magát, mint egy kis tenyér, amelyik először köszön a világnak.

Lumi mellkasában megmozdult valami meleg. Nem attól, hogy sikerült. Hanem attól, hogy ott ült a fűben, és nem sietett sehova.

Felállt, és megsimogatta az Idős Tölgyfa kérgét. „Köszönöm, hogy velem vártál”, mondta.

A Tölgyfa ága halkan megrezdült. „Szívesen”, felelte. „Rég üldögélt mellettem valaki.”

Lumi a táskájába tette a kis cserepet. A bimbó még csak egy szirommal volt nyitva, de holnap talán kettővel lesz. Vagy holnapután. És ez most már nem zavarta Lumit.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy nehéz volt várnod valamire? Hogy érezted magad?
2. Mit gondolsz, miért nyílt ki a bimbó pont akkor, amikor Lumi már nem siettette?
3. Te mit csinálsz, amikor várnod kell valamire? Mi segít neked?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-virag-ami-nem-akart-kinyilni/